

Cartea lui Ioel și Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea Laodiceană – Numărul Treizeci și Doi

Jeff Pippenger

2026-01-20

Numărul treizeci și doi

A fost o călătorie lentă până să ajungem la cartea lui Ioel, avându-l pe Petru ca martor al nostru. Petru este unul dintre cele mai uimitoare simboluri din cadrul Cuvântului profetic al lui Dumnezeu, dar oare nu sunt toate astfel? Petru se află la Cezareea lui Filip și este, de asemenea, la Cincizecime, în odaia de sus, la ceasul al treilea, iar apoi în templu, la ceasul al nouălea al aceleiași zile. Isus a fost răstignit la ceasul al treilea și a murit la ceasul al nouălea. Petru este chemat la Cezareea la ceasul al nouălea, dar Cezareea la care este chemat în relatarea despre Corneliu nu este Cezareea lui Filip, de la poalele Muntelui Hermon, ci era Cezareea de la mare, numită Cezareea Maritima.

Cezareea Maritima este orașul de coastă de la Marea Mediterană, la aproximativ 30–35 de mile nord de Tel Avivul modern (construit de Irod cel Mare ca un mare oraș-port roman). Ea apare frecvent în cartea Faptele Apostolilor (menționată de 15 ori) și este aceea la care cei mai mulți se referă simplu ca „Cezareea” în Noul Testament. Filip Evanghelistul a locuit acolo împreună cu cele patru fiice ale sale care prorociau (Faptele Apostolilor 8:40; 21:8). Pavel a fost întemnițat acolo timp de doi ani, s-a înfățișat înaintea guvernatorilor Felix și Festus și a regelui Agripa (Faptele Apostolilor 23–26). Mai semnificativ, poate, Petru i-a propovăduit aici centurionului roman Corneliu — prima mare convertire a unui neam dintre neamuri la creștinism (Faptele Apostolilor 10) în anul 34 d.Hr., când s-a încheiat săptămâna în care Hristos a întărit legământul cu mulți.

Și el va întări legământul cu mulți pentru o săptămână; iar la jumătatea săptămânii va face să înceteze jertfa și darul de mâncare, și din pricina răspândirii urâciunilor o va face pustie, până la sfârșitul hotărât, și ceea ce este hotărât se va revărsa peste cea pustie. Daniel 9:27.

Չեզարեա Մարիտիման ծառայում էր որպես Հրեաստանի հռոմեական վարչական մայրաքաղաք և հեթանոսական աշխարհի մի խոշոր կենտրոն: Չեզարեա Փիլիպպեն այլ քաղաք է, որը գտնվում է հեռավոր հյուսիսում՝ Հերմոն լեռան ստորոտի մոտ (Գալիլեայի ծովից մոտ 25–30 մղոն հյուսիս), ներկայիս Գոլանի բարձունքների շրջանում (Ժամանակակից Բանիաս): Այն հիշատակվում է միայն Ավետարաններում (Մատթեոս 16:13 և Մարկոս 8:27), երբ Հիսուսն էր աշակերտներին տարավ Չեզարեա Փիլիպպե: Մա այն նշանավոր վայրն է, որտեղ Պետրոսը խոստովանեց, որ Հիսուսը «Քրիստոսն է, կենդանի Աստուծո Որդին», և որտեղ Հիսուսը հայտարարեց. «Այս վեմի վրա ես պիտի շինեմ իմ եկեղեցին, և դժոխքի դռները նրան պիտի չհաղթահարեն» (Մատթեոս 16:13–20): Այն հեթանոսական տարածք էր՝ հունական աստվածներին նվիրված տաճարներով, հասկապես այժակերպ աստված Պանին, որի Պանի այրը կոչվում էր «դժոխքի դռներ», ինչը Հիսուսի այդտեղ արված հայտարարությունը դարձնում էր առանձնապես ազդեցիկ:

Двата града са напълно отделени географски и исторически — единият е оживено римско морско пристанище на югозапад, а другият — северно елинистично/езическо място близо до изворите на река Йордан. Крайбрежният град господства в книгата Деяния на апостолите, докато северният е от централно значение за един повратен момент в Евангелията. Кесария край морето е символ на Рим — звяра, а Кесария на сушата е символ на змея. Сестра Уайт определя периода от кръста до Петдесетница, „петдесетничния сезон“, който започна при кръста и завърши на Петдесетница.

„Cu o dorință arzătoare privesc înainte spre timpul când evenimentele zilei Cincizecimii se vor repeta cu o putere și mai mare decât cu acel prilej. Ioan spune: «Am văzut un alt înger coborându-se din cer, având mare putere; și pământul s-a luminat de slava lui.» Atunci, ca în vremea Cincizecimii, oamenii vor auzi adevărul vestit lor, fiecare în limba lui.”

„Dumnezeu poate insufla viață nouă în fiecare suflet care dorește cu sinceritate să-I slujească și poate atinge buzele cu un cărbune aprins de pe altar, făcându-le elocvente în lauda Sa. Mii de glasuri vor fi pătrunse de puterea de a rosti marile adevăruri ale Cuvântului lui Dumnezeu. Limba bâlbâitoare va fi dezlegată, iar cei timizi vor fi întăriți să dea o mărturie curajoasă pentru adevăr. Domnul să-Și ajute poporul să curețe templul sufletului de orice întinare și să păstreze o legătură atât de strânsă cu El, încât să fie părtaș la ploaia târzie când aceasta va fi revărsată.” Review and Herald, 20 iulie 1886.

Din punct de vedere tehnic, perioada Cincizecimii ar începe la sărbătoarea celor dintâi roade, care corespunde învierii lui Hristos; dar fără moartea crucii nu ar fi existat sânge pe care Mântuitorul înviat să-l ia cu Sine atunci când S-a ridicat. Fără moartea Sa, El, ca Pâinea vieții, nu S-ar fi odihnit în ziua sărbătorii azimilor, iar Pâinea vieții trebuia să Se odihnească înainte de învierea Sa la sărbătoarea celor dintâi roade, începând astfel perioada de cincizeci de zile care ducea la ziua și sărbătoarea Cincizecimii.

Takda je Hristos došao da potvrdi savez za jednu sedmicu; sedmica je započela Njegovim krštenjem, a zatim je „usred sedmice“, tri i po godine kasnije, bio razapet, počinuo u grobu na dan Beskvasnih hljebova, vaskrsao kao praznik prvina ječmene žetve u nedjelju, započevši tako pedesetodnevno pentekostno razdoblje koje je dosegalo do praznika prvina pšenice. Od krsta do kraja sedmice, tri i po godine kasnije, sedmogodišnje razdoblje došlo je svome završetku sa Kornelijem iz Cezareje Maritimske, koji je postao prvi neznabožački obraćenik — u hrišćansku crkvu na kraju sedmice 34. godine po Hristu.

Săptămâna în care Hristos a venit să întărească legământul este, din punct de vedere profetic, de 2.520 de zile, iar crucea este „la mijlocul săptămânii”, astfel că au fost 1.260 de zile după botez și 1.260 de zile înainte ca Corneliu să fie convertit. La cruce, Hristos a fost răstignit la ceasul al treilea, iar El a murit la ceasul al nouălea. Acesta a fost începutul perioadei Penticostale și, la sfârșit, (căci Isus ilustrează întotdeauna sfârșitul prin început), în ziua Cincizecimii, Petru rostește prima sa predică din cartea lui Ioel la ceasul al treilea în camera de sus, unde Hristos S-a întâlnit cu ucenicii în ziua învierii Sale. Apoi Petru rostește a doua sa predică despre Ioel în templu, la ceasul al nouălea. În mod clar, ceasul al treilea și ceasul al nouălea sunt un simbol alfa și omega al începutului și al sfârșitului perioadei Penticostale.

Rând peste rând, atunci când aliniem ceasul al treilea și al nouălea ale acestor două evenimente, găsim cele șase ceasuri ca o perioadă profetică care deopotrivă dau mărturie despre o despărțire. Hristos trece de la viață la moarte și la viață. El merge de pe pământ la cer și înapoi pe pământ. Petru este afară, iar apoi înăuntrul templului. Există, desigur, și alte alinieri paralele ale ceasului al treilea cu al nouălea, dar mai întâi trebuie să-i luăm în considerare pe Petru, Corneliu și Cezareea de lângă mare.

Așa cum în împărțirile profetice reprezentate în cele șase ore, când îngerul a fost trimis la Corneliu ca să-l îndrume să trimită după Petru, era ceasul al nouălea.

În Cezareea era un om cu numele Corneliu, sutaș din cohorta numită Italiană, om cucernic și temător de Dumnezeu împreună cu toată casa lui, care făcea multe milostenii norodului și se ruga lui Dumnezeu neîncetat. El a văzut lămurit într-o vedenie, pe la ceasul al nouălea din zi, un înger al lui Dumnezeu intrând la el și zicându-i: „Corneliu!” Când și-a pironit privirea asupra lui, s-a înfricoșat și a zis: „Ce este, Doamne?” Și el i-a zis: „Rugăciunile tale și milosteniile tale s-au suit înaintea lui Dumnezeu spre pomenire. Acum, dar, trimite niște oameni la Iope și cheamă pe un oarecare Simon, zis și Petru.” Faptele Apostolilor 10:1–5

Venirea unui înger este un simbol al unui mesaj și al unui semn de hotar, iar îngerul confirmă că este un semn de hotar atunci când spune: „Rugăciunile tale și milosteniile tale s-au suit spre aducere-aminte înaintea lui Dumnezeu.” Semnul de hotar al încheierii săptămânii este Corneliu trimițând după Petru la ceasul al nouălea, după ce postise timp de patru zile, și este numit o „aducere-aminte”, care este un semn de hotar. Ca „sutaș”, Corneliu era căpetenie peste o sută de oameni.

Atunci când Petru se află la Cezareea lui Filip, în Matei șaisprezece, nu există nicio referire la vreun ceas. Cezareea lui Filip este numele cetății din vremea când Isus i-a dus acolo pe ucenici. În istoria din Daniel unsprezece, versetele treisprezece până la cincisprezece, versete care s-au împlinit în bătălia de la Panium și care prefigurează războiul ce conduce la legea duminicală în Statele Unite, Cezareea lui Filip se numea Panium. Petru se află în versetele treisprezece până la cincisprezece atunci când este la Cezareea lui Filip, adică la Panium.

A identifica faptul că Bătălia de la Panium a fost o împlinire a versetelor treisprezece până la cincisprezece din Daniel unsprezece și că versetele și istoria Bătăliei de la Panium identifică un război care conduce la legea duminicală în Statele Unite este tocmai modul în care metodologia „linie peste linie” este concepută să funcționeze. Aplicarea acelei metodologii cere ca Cezareea lui Filip și Panium să fie puse în corespondență, căci regula principală a profeției care tratează acest adevăr este că „fiecare dintre profeții din vechime a vorbit mai mult pentru ziua noastră decât pentru zilele în care a trăit”. Pavel adaugă că duhurile prorocilor sunt supuse prorocilor, astfel încât nu numai că toți identifică zilele de pe urmă, ci toți sunt și în acord.

Din acest motiv, dacă și atunci când Panium este identificat în Cuvântul profetic al lui Dumnezeu ca Panium și, ulterior, ca Cezareea lui Filip, ambele trebuie aplicate în zilele din urmă și trebuie să se armonizeze împreună, căci sunt același oraș.

În legătură cu această logică, deși ușor diferită, sunt Cezareea lui Filip și Cezareea Maritima. Petru a mers la Cezareea lui Filip împreună cu Hristos, dar a fost trimis la Cezareea Maritima de către Duhul Sfânt. Totuși, în ambele Cezarei, Petru este personajul principal al legământului. Ceea ce este minunat în această linie este că la ceasul al nouălea Corneliu a fost vizitat de înger și i s-a poruncit să trimită după Petru. Petru la Cezareea este un simbol profetic, dar cele două Cezarei sunt în mod distinct diferite. Una este Cezareea de lângă mare, iar cealaltă Cezareea pe pământ. Cezareea de lângă mare este asociată cu neamurile, iar Corneliu a fost primul convertit dintre neamuri exact la sfârșitul săptămânii legământului, în anul 34 d.Hr. Cezareea de lângă mare este ceasul al nouălea și se aliniază cu Petru în templu la Cincizecime și cu moartea lui Hristos la ceasul al nouălea.

Cezareea de pe uscat, adică Cezareea lui Filip, este ceasul al treilea. Nu există alte opțiuni din care să se aleagă. Cezareea lui Filip la început, ceasul al treilea, și Cezareea Maritima la sfârșit, ceasul al nouălea. Filip este alfa perioadei de șase ceasuri, iar Maritima este omega. Omega, la ceasul al nouălea, a fost moartea lui Hristos în mijlocul săptămânii legământului, iar Petru în templu la Cincizecime a fost, de asemenea, ceasul al nouălea. Chemarea lui Petru de către Corneliu se aliniază cu moartea lui Hristos, care prefigurează legea duminicală, și, de asemenea, cu Petru în templu la Cincizecime, care, încă o dată, prefigurează legea duminicală. Corneliu, ca primul convertit dintre neamuri, îl reprezintă pe primul lucrător din ceasul al unsprezecelea la legea duminicală.

A treia oră când Hristos a fost răstignit și a treia oră când Petru era în camera de sus trebuie și nu poate decât să reprezinte Cezareea lui Filip. Camera de sus în care se afla Petru în ziua Cincizecimii era aceeași cameră de sus în care S-a arătat Hristos după învierea, înălțarea și coborârea Sa. Hristos a venit în camera de sus, iar apoi, cincizeci de zile mai târziu, în ziua Cincizecimii, Petru a vestit mesajul cărții lui Ioel în aceeași cameră de sus.

Cezareea lui Filip este ceasul al treilea, care se aliniază cu răstignirea și cu odaia de sus la Cincizecime. Răstignirea este un simbol al împrăștierii, iar odaia de sus un simbol al unității. Aceasta identifică Cezareea lui Filip ca fiind punctul imediat anterior legii duminicale, unde o clasă este împrăștiată, iar cealaltă este adunată. Când istoria Bătăliei de la Panium va începe să se repete, fecioarele neînțelepte și cele înțelepte vor fi despărțite pentru totdeauna, și vor fi despărțite din pricina crucii, care reprezintă apropierea legii duminicale. La Cezareea lui Filip Hristos a început să învețe despre apropierea legii duminicale. Când a făcut aceasta, Petru s-a împotrivit soliei; astfel, în nouă versete, Petru îi reprezintă atât pe cei care sunt sigilați, cât și pe cei care sunt împrăștiați de solia crucii, care este legea duminicală.

Le zise he, Nge zôt, ki moun zot dir mo été?

Iar Simon Petru a răspuns și a zis: Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu.

Isus i-a răspuns și i-a zis: Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona; fiindcă nu carnea și sângele ți-au descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri. Și Eu îți spun: tu ești Petru, și pe această piatră Îmi voi zidi Biserica; și porțile Locuinței morților nu o vor birui. Îți voi da cheile Împărăției cerurilor; și orice vei lega pe pământ va fi legat în ceruri; și orice vei dezlega pe

pământ va fi dezlegat în ceruri.

Atunci le-a poruncit ucenicilor Săi să nu spună nimănui că El este Isus Hristosul. De atunci înainte, Isus a început să le arate ucenicilor Săi că trebuie să meargă la Ierusalim și să sufere multe lucruri din partea bătrânilor, a preoților celor mai de seamă și a cărturarilor, să fie omorât și a treia zi să învieze.

Atunci Petru L-a luat deoparte și a început să-L mustre, zicând: Să Te ferească Dumnezeu, Doamne; așa ceva nu Ți se va întâmpla.

Dar el S-a întors și i-a zis lui Petru: Înapoia Mea, Satano: tu Îmi ești o pricină de poticnire; căci gândurile tale nu sunt la lucrurile lui Dumnezeu, ci la lucrurile oamenilor. Matei 16:15–23.

Răstignirea din ceasul al treilea și solia lui Petru din camera de sus pun în armonie tranziția profetică a bisericii luptătoare, definită ca biserica în care se află atât grâu, cât și neghină, către biserica triumfătoare. Biserica triumfătoare este darul de grâu al celor dintâi roade de la Cincizecime, care este legea duminicală. Când neghina și grâul ajung la maturitate, îngerii despart cele două clase. Ploaia care a început să stropască la 11 septembrie este cea care face ca grâul și neghina să ajungă la rodire.

Un interval de șase ore reprezintă istoria adunării de tabără de la Exeter până la 22 octombrie 1844, intrarea triumfală a lui Hristos în Ierusalim și intrarea împăratului David în Ierusalim cu chivotul. Ceasul al nouălea este, de asemenea, timpul jertfei de seară, în jurul orei 3 PM.

Aici este ceea ce vei aduce pe altar: doi miei de un an, în fiecare zi, necurmat. Un miel să-l aduci dimineața, iar pe celălalt miel să-l aduci seara. Exodul 29:38, 39.

Riarul tradus prin „chiar” este redat uneori ca „între seri”. „Între seri” se referă la perioada de șase ore dintre ceasul al treilea și ceasul al nouălea. Săptămâna legământului lui Hristos reprezintă perioada de șase ore de la cruce, care devine alfa perioadei de șase ore de la Cincizecime. Două mărturii în săptămâna legământului identifică o perioadă de șase ore care este legată în mod direct nu numai de profeția săptămânii sacre, ci și de simbolurile sezonului Cincizecimii. Apoi, la încheierea aceleiași săptămâni profetice, Petru este chemat la Cezareea la ceasul al nouălea. Faptul că trei ceasuri al nouălea se află în cadrul aceleiași structuri profetice a săptămânii sacre, dintre care două sunt încheieri omega ale unei perioade de șase ore, care era și perioada dintre jertfele de dimineață și de seară, cere, din necesitate profetică, existența unui ceas al treilea ca alfa a unei perioade care s-a încheiat la ceasul al nouălea al lui Corneliu.

Două Cezarei, amândouă avându-l pe Petru ca figură centrală, identifică Cezareea lui Filip ca fiind ceasul al treilea. Acea perioadă de șase ore începe și se încheie cu Cezareea, pentru că sfârșitul este ilustrat prin început.

Mielul de Paște trebuia să fie înjunghiat seara, adică la ceasul al nouălea — când a murit Hristos.

Și să-l păstrați până în a paisprezecea zi a aceleiași luni; și toată adunarea obștii lui Israel să-l înjunghie seara. Exodul 12:6.

Ora rugăciunii este și ceasul al nouălea, căci atunci era jertfa de seară.

Rugăciunea mea să fie înfățișată înaintea Ta ca tămâia, iar ridicarea mâinilor mele ca jertfa de seară. Psalmii 141:2.

În acord cu faptul că jertfa de seară era ceasul rugăciunii, Ezra se roagă la jertfa de seară; așadar, el se roagă la ceasul al nouălea, când Petru este în templu, când Hristos a murit și când lui Corneliu i s-a spus să trimită după Petru.

Iar la jertfa de seară m-am ridicat din mâhnirea mea; și, după ce mi-am sfâșiat haina și mantia, am căzut în genunchi și mi-am întins mâinile către Domnul Dumnezeuul meu. Ezra 9:5.

În rugăciunea sa, Ezra se pocăiește după ce a înțeles că cei care ieșiseră din Babilon pentru a reconstrui templul și Ierusalimul se uniseră cu soții păgâne.

부린 에즈라가 기도하며 자복하고, 하나님의 집 앞에 엎드려 울고 있을 때에, 이스라엘 가운데서 남자와 여자와 아이들의 심히 큰 무리가 그에게로 모여들었으니, 이는 백성이 크게 통곡하였음이라. 그때 엘람 자손 중 하나인 여히엘의 아들 스가냐가 에즈라에게 대답하여 이르되, 우리가 우리 하나님께 범죄하여 이 땅의 백성 중에서 이방 여인들을 아내로 맞이하였으나, 이 일에 관하여 이제 이스라엘에게 오히려 소망이 있나이다. 그러므로 이제 내 주와 우리 하나님의 계명을 떨며 받드는 자들의 뜻을 따라, 우리의 하나님과 언약을 세워 그 모든 아내들과 그들에게서 난 자들을 다 내보내기로 하고, 율법대로 행하게 하소서. 일어나소서. 이 일은 당신에게 맡겨진 것이니이다. 우리도 당신과 함께하리니, 용기를 내시고 행하소서.

Atunci s-a ridicat Ezra și i-a pus pe căpeteniile preoților, pe leviți și pe tot Israelul să jure că vor face potrivit cu acest cuvânt. Și au jurat. Apoi Ezra s-a ridicat dinaintea Casei lui Dumnezeu și a intrat în odaia lui Iohanan, fiul lui Eliașib; și, când a ajuns acolo, n-a mâncat pâine și n-a băut apă, căci jelea din pricina fărâdelegii celor care fuseseră duși în robie. Și s-a făcut vestire în tot Iuda și în Ierusalim către toți fiii robiei, ca să se adune la Ierusalim; și că oricine nu va veni în trei zile, după sfatul căpeteniilor și al bătrânilor, toată averea lui să fie dată pierzării, iar el însuși să fie despărțit de adunarea celor care fuseseră duși în robie. Atunci toți bărbații lui Iuda și Benjamin s-au adunat la Ierusalim în trei zile. Era luna a noua, în ziua a douăzecea a lunii; și tot poporul ședea în ulița Casei lui Dumnezeu, tremurând din pricina lucrului acestuia și din pricina ploii celei mari. Ezra 10:1–9.

Legământul celor o sută patruzeci și patru de mii este reprezentat ca o despărțire de cei care își luaseră soții străine. Aceasta este despărțirea fecioarelor înțelepte de cele nechibzuite și are loc la ceasul al nouălea, care este moartea lui Hristos, Petru în templu la Cincizecime și chemarea lui Petru la Cezarea de lângă mare. Despărțirea făcută de Ezra este, de asemenea, curățirea leviților de către Solul Legământului din capitolul al treilea al lui Maleahi. Curățirea din Maleahi ilustrează cele două curățiri ale templului făcute de Hristos.

„Curățind templul de cumpărătorii și vânzătorii lumii, Isus Și-a vestit misiunea de a curăți inima de întinarea păcatului — de dorințele pământești, de poftetele egoiste, de obiceiurile rele care corup sufletul. Maleahi 3:1–3 citat.” Hristos, Lumina lumii, 161.

Ездра и оние, которые вступают в завет, призываются «встать», и Иисусу Навину было повелено встать после того, как все мятежники умерли в течение тридцати восьми лет.

Древнему Израилю потребовалось два года, чтобы не выдержать десятикратного испытания, и тридцать восемь лет спустя все мятежники уже были мертвы, и Бог повелевает им встать.

Acum sculați-vă, am zis eu, și treceți pârâul Zered. Și am trecut pârâul Zered. Iar vremea în care am mers de la Cades-Barnea, până am trecut pârâul Zered, a fost de treizeci și opt de ani; până când toată generația bărbaților de război a pierit din mijlocul taberei, după cum le jurase Domnul. Deuteronomul 2:13, 14.

În Ioan 5, Isus l-a vindecat pe omul neputincios care fusese astfel timp de treizeci și opt de ani, iar când l-a vindecat, i-a spus omului: „Ridică-te.”

Pentru că un înger cobora, la o anumită vreme, în scăldătoare și tulbura apa; iar cine intra cel dintâi, după tulburarea apei, se făcea sănătos, orice boală ar fi avut. Și era acolo un om care avea o neputință de treizeci și opt de ani. Când Isus l-a văzut zăcând și a știut că era de multă vreme în starea aceea, i-a zis: „Vrei să te faci sănătos?”

Omul neputincios l-a răspuns: Doamne, nu am pe nimeni care, atunci când se tulbură apa, să mă bage în scăldătoare; iar până vin eu, altul se coboară înaintea mea.

Isus îi zice: „Scoală-te, ia-ți patul și umblă.” Și îndată omul s-a făcut sănătos, și-a luat patul și umbla. Și ziua aceea era Sabatul. Ioan 5:4–9.

Atunci când Ezra a ilustrat legământul celor o sută patruzeci și patru de mii, poporul trebuia să se „ridice”. În 1838, Josiah Litch, un predicator millerit de seamă, a prezis sfârșitul supremației otomane în jurul anului 1840, iar solia millerită s-a ridicat, pentru ca apoi să fie investită cu putere prin împlinirea exactă din 11 august 1840. Înălțarea bisericii triumfătoare include o prezicere care îl face pe poporul lui Dumnezeu să se ridice atunci când este statornicit legământul. În despărțirea lui Ezra de soțiile străine găsim curățirea leviților din Maleahi și, de asemenea, cele două curățiri ale templului făcute de Hristos; iar fiecare linie identifică o despărțire a grâului de neghină, care este înfăptuită atunci când Hristos îndepărtează pentru totdeauna păcatul din inimile celor o sută patruzeci și patru de mii. Ceasul al nouălea al lui Hristos și cele două ceasuri al nouălea ale lui Petru, împreună cu rugăciunea lui Ezra pentru curățire, se aliniază cu legea duminicală, când ploaia târzie va fi revărsată fără măsură. În Daniel capitolul nouă, Daniel primește un răspuns la cererile sale la vremea jertfei de seară, care este ceasul al nouălea.

Da, pe când vorbeam în rugăciune, omul Gabriel, pe care-l văzusem în vedenie la început, venind în zbor iute, m-a atins cam pe vremea jertfei de seară. Daniel 9:21.

Ni se aduce la cunoștință că viziunile date lui Daniel pe lângă marile râuri ale Șinearului sunt acum în curs de împlinire și că trebuie să luăm în considerare împrejurările în care au fost date profețiile.

„Lumina pe care Daniel a primit-o de la Dumnezeu i-a fost dată în mod deosebit pentru aceste zile de pe urmă. Viziunile pe care le-a văzut pe malurile Ulaiului și ale Hidechelului, marile râuri ale Șinearului, sunt acum în curs de împlinire, iar toate evenimentele prezise se vor petrece în curând.

„Luați în considerare împrejurările poporului iudeu atunci când au fost date profețiile lui Daniel.” Testimonies to Ministers, 113.

Lumina viziunilor asociate cu râurile Hiddekel și Ulai reprezintă ultimele șase capitole ale capitolului unsprezece din Daniel. În capitolul nouă, reprezentat de râul Ulai, lui Daniel i se dă lumină asupra capitolelor șapte, opt și nouă. În capitolul zece, reprezentat de râul Hiddekel, lui Daniel i se dă lumina capitolelor zece, unsprezece și doisprezece. Informația profetică este reprezentată atât de evenimentele profetice înfățișate în cadrul capitolelor, cât și de Daniel, căci trebuie să luăm în considerare împrejurările națiunii iudaice atunci când au fost date profețiile.

ჩვენ უნდა გადავიტანოთ ეს მოსაზრებები უკანასკნელ დღეებში და შევაჯეროთ ისინი სხვა წინასწარმეტყველის მოწმობებთან. ეს ნიშნავს, რომ როგორც პეტრე იმყოფება კესარია ფილიპეში და აგრეთვე კესარია მარიტიმაში, ისე დანიელს გაბრიელი ეწვევა მეცხრე თავში მეცხრე საათზე, ხოლო მეათე თავში — ოცდამეორე დღეს. ულასა და ჰიდდეკელის ნათელი უკანასკნელი დღეებისთვის დანიელს ეხსნება ოცდამეორე დღის მეცხრე საათზე. ეს ნათელი წარმოადგენს გვიანი წვიმის უზომო გადმოღვრას კვირა დღის კანონთან დაკავშირებით.

Mărturia lui Daniel este pe deplin descoperită la ceasul al nouălea, căci ea identifică atât istoria exterioară, cât și pe cea interioară a ceea ce „vine” peste poporul lui Dumnezeu în zilele de pe urmă. Când acea lumină este vestită neamurilor, reprezentate de Corneliu, acestea vor chema pe cei o sută patruzeci și patru de mii, Legea lui Dumnezeu va fi ucisă prin impunerea duminicii, iar Petru va rosti un mesaj către templul pe care Hristos îl părăsise și îl identificase drept casa goală a iudeilor. Petru se adresează neamurilor și, de asemenea, Sinedriului, în timp ce Ezra pledează pentru despărțire, iar Daniel postește și se roagă pentru lumină. Ceasul al nouălea la Cincizecime, la moartea lui Hristos, la chemarea lui Petru de către Corneliu, jertfa de seară — toate se aliniază cu Ilie pe Muntele Carmel.

Este evident că perioada de șase ore reprezintă o perioadă care se încheie la legea duminicală, însă ea începe cu un eveniment care este direct legat de sfârșit, așa cum erau jertfele de dimineață și de seară. În termenii lui Petru, perioada de șase ore este de la Cezareea lui Filip până la Cezareea de lângă mare. La Cincizecime, ea era de la odaia de sus până la templu. Perioada care este lumina strălucitoare așezată la începutul cărării este Strigătul de la Miezul Noptii, iar acea perioadă se întinde până la legea duminicală. Cele șase ore, între seri, reprezintă intrarea triumfală a lui Hristos în Ierusalim, care la rândul ei reprezenta perioada de la adunarea de tabără de la Exeter, din 12 până în 17 august 1844, care a inițiat proclamarea soliei ce și-a atins încheierea la 22 octombrie 1844. Exeter este Cezareea lui Filip, iar Cezareea de lângă mare este 22 octombrie 1844. Începutul este marcat de Cezareea, la fel ca și sfârșitul.

Triumfalni ulazak obilježen je jednom kontroverzom na početku i jednom kontroverzom na kraju. Kontroverza u Exeteru bila je predstavljena lažnim bogoslužjem koje se odvijalo na tom području u šatoru u Watertownu. Dvije poruke bile su predstavljene tim dvama šatorima, a kada je Krist ušao u Jeruzalem, sitničavi Židovi prigovarali su poruci koja se objavljivala dok je silazio s Maslinske gore, jašući u Jeruzalem na nedavno odriješenoj magarcu. Prva i posljednja

kontroverza označavaju alfu i omegu toga razdoblja. U Exeteru watertownska skupina predstavlja skupinu djevoja koje nisu imale ulja, i za njih su vrata spasenja bila zatvorena. Na kraju toga razdoblja vrata u Svetinju bila su zatvorena, pružajući tako alfu i omegu tome razdoblju. Ta alfa i omega usklađuje se s dvjema kontroverzama trijumfalnog ulaska, i Cezarejom do Cezareje s Petrom.

În Cezareea lui Filip, numele lui Simon Barjona este schimbat în Petru, într-un pasaj în care este lăudat ca purtător de cuvânt al inspirației, apoi condamnat ca Satana, pentru că se împotrivesc mesajului crucii. Petru este un simbol al celor două clase care sunt despărțite prin mesajul botezului și al crucii, care este mesajul lui 9/11 și al legii duminicale.

„Pentru fiecare dintre categoriile reprezentate de fariseu și de vameș există o învățătură în istoria apostolului Petru. La începutul uceniciei sale, Petru se credea puternic. Asemenea fariseului, în propria sa apreciere el nu era «ca ceilalți oameni». Când Hristos, în ajunul trădării Sale, i-a prevenit pe ucenicii Săi: «Toți vă veți poticni din pricina Mea în noaptea aceasta», Petru a declarat cu încredere: «Chiar dacă toți se vor poticni, totuși eu nu.» Marcu 14:27, 29. Petru nu-și cunoștea propria primejdie. Încrederea în sine l-a dus în rătăcire. El se credea în stare să reziste ispitei; dar, după numai câteva ceasuri, a venit încercarea și, cu blesteme și jurăminte, s-a lepădat de Domnul său.” Parabolele Domnului Hristos, 152.

La a nouălea ceas, care este vremea jertfei de seară, ca răspuns la rugăciunea lui Ilie, focul s-a coborât și a mistuit jertfa, pentru ca poporul lui Dumnezeu să cunoască faptul că Domnul este Dumnezeu. Pe Muntele Carmel sunt simbolizate două clase: o clasă care atunci ajunge să cunoască că Domnul, El este Dumnezeu, și cealaltă, reprezentată de prorocii lui Baal, care după aceea sunt uciși.

Și s-a întâmplat că, la vremea aducerii jertfei de seară, prorocul Ilie s-a apropiat și a zis: Doamne Dumnezeul lui Avraam, Isaac și al lui Israel, să se cunoască astăzi că Tu ești Dumnezeu în Israel, că eu sunt slujitorul Tău și că am făcut toate aceste lucruri după cuvântul Tău. Ascultă-mă, Doamne, ascultă-mă, pentru ca poporul acesta să cunoască că Tu ești Domnul Dumnezeu și că Tu le-ai întors iarăși inima.

Atunci focul Domnului a căzut și a mistuit jertfa-de-tot, lemnele, pietrele și praful, și a înghițit apa care era în șanț. Când a văzut tot poporul lucrul acesta, au căzut cu fețele la pământ și au zis: „Domnul, El este Dumnezeu! Domnul, El este Dumnezeu!”

Și Ilie le-a zis: „Prindeți pe prorocii lui Baal; să nu scape niciunul dintre ei.” Și i-au prins; iar Ilie i-a coborât la pârâul Chison și i-a înjunghiat acolo. 1 Împărați 18:36–40.

Jertfa da êvarê, mirina Mesîh, Petrûs șifakirina zilamê seqet, Petrûs peyamê birin ba netewekan, Daniel wergirtina ronahiya pêxemberî, bersivdana duaya Îlyas bi agir, dema ku Ezra di cilê kij û xwelî de ye û ji bo veguheztina Laodicea bo Philadelphia dua dike, ji bo veguheztina dêrê șerker bo dêrê serkeftî. Saeta nehan saeta qurbanê ye, saeta duaya bersivdayî ye, saeta ku ezman dest bi erdê dide ye, pira di navbera dadwerî û dilovaniyê de ye, û ji ber vê yekê Mesîh di saeta nehan de dimire, çimkî saeta nehan a qurbanê Mizgîniyê bo netewekan vekir, yên ku ew li tariyê rûniştibûn, lê dê ronahiyek mezin bibînin gava ku pirtûka Daniel bi tevahî di yasa Yekşemê de were vekirin.

La ofranda de Gedeón en Jueces 6:21, el Ángel del Señor toca con su vara la carne y el pan sin levadura de la ofrenda de Gedeón, y del peñasco brota fuego para consumirla por completo. El fuego confirmó el llamamiento de Dios a Gedeón y Su aceptación de la señal.

Și i-a zis: Dacă acum am aflat har în ochii tăi, arată-mi, te rog, un semn că tu vorbești cu mine. Nu pleca de aici, te rog, până voi veni la tine și voi aduce darul meu și-l voi pune înaintea ta. Și el a zis: Voi rămâne până te vei întoarce. Atunci Ghedeon a intrat înăuntru și a pregătit un ied și azime dintr-o efa de făină; carnea a pus-o într-un coș, iar zeama a pus-o într-o oală și le-a adus afară la el, sub stejar, și i le-a înfățișat. Și îngerul lui Dumnezeu i-a zis: Ia carnea și azimele și pune-le pe stânca aceasta, iar zeama vars-o. Și el a făcut așa. Atunci îngerul Domnului a întins capătul toiagului care era în mâna lui și a atins carnea și azimele; și s-a ridicat foc din stâncă și a mistuit carnea și azimele. Apoi îngerul Domnului a pierit dinaintea ochilor lui. Și când Ghedeon a înțelea că era un înger al Domnului, Ghedeon a zis: Vai, Doamne Dumnezeule! căci am văzut pe îngerul Domnului față în față. Judecători 6:17–22.

Îngerul i Snaidei s-a arătat lui Ghedeon în primul verset al capitolului și l-a numit pe Ghedeon „un om viteaz și puternic”, iar Ghedeon a cerut un semn care să dovedească această afirmație. Apoi Ghedeon îi cere îngerului să mai zăbovească, iar îngerul care zăbovește în profeție este al doilea înger. După ce vremea zăbovirii s-a încheiat, Ghedeon aduce o jertfă, iar focul mistuie jertfa. Ghedeon se află la ceasul al nouălea, căci pentru Ilie aceasta era jertfa de seară, iar ceasul al nouălea este legea duminicală, când limbile de foc pentecostale se aliniază. Ghedeon reprezintă o categorie care Îl vede pe Domnul față către față, ceea ce i s-a întâmplat lui Daniel în capitolul zece. Când Ghedeon a văzut focul mistuind jertfa, atunci și-a dat seama că avusese de-a face cu Domnul, pe care Îl văzuse față către față.

Ghedeon se trezește la această realitate atunci când minunea focului confirmă semnul, iar semnul era Ghedeon, omul viteaz al lui Dumnezeu, și oastea celor 300 de preoți, care toți aveau în mâinile lor cele 300 de table ale lui Habacuc. Semnul, sau steagul, este Ghedeon însuși și oastea celor trei sute, care este de asemenea oastea puternică a lui Ezechiel — care se ridică în picioare în capitolul treizeci și șapte.

Nî xwediya pîrozgehê di Lewîyan 9:23, 24 de hat terxankirin, piştî yekem qurbaniyên Harûn wekî kahîne mezin, agir ji ber Xudan derdikeve û qurbaniya şewitandinê û pîhê li ser gorîgehê dixwe. Gel bi heyranî û tirs qîrîn dikan û bi rûyê xwe dikevin erdê. Ev, rêz li ser rêz, divê bi agirê Îlyas re were hevahengkirin.

Rugăciunea lui Ezra de la ceasul al nouălea pentru despărțirea grâului de neghină, care are loc la legea duminicală, se împlinește atunci când biserica luptătoare se transformă în biserica biruitoare. Ea trebuie să se armonizeze și cu focul lui Ghedeon. Focul mistuitor asupra celei dintâi jertfe a lui Aaron, care a fost adusă după șapte zile de consacrare, în ziua a opta, s-a întors în aceeași zi și i-a nimicit pe cei doi fii nelegiuți ai lui Aaron. Când Duhul Sfânt va fi revărsat fără măsură la ceasul al nouălea, la legea duminicală, va avea loc o despărțire a două clase de preoți, iar biserica biruitoare va începe lucrarea reprezentată de calul alb al Efesului, care iese biruind și ca să biruiască. Ungerea bisericii biruitoare își găsește o a doua mărturie în templul lui Solomon.

Dedicarea templului lui Solomon din 2 Cronici 7:1–3: după rugăciunea lui Solomon, foc s-a coborât din cer și a mistuit arderile-de-tot și jertfele. Slava Domnului a umplut templul, conducând poporul la închinare și la declararea bunătații lui Dumnezeu și a îndurării Sale veșnice. La legea duminicală, biserica triumfătoare este înălțată mai presus de toți munții ca o cunună și ca un steag, potrivit lui Zaharia și Isaia. Când focul a coborât la dedicarea templului lui Solomon, templul a fost umplut de slava Domnului, simbolizând că sunarea celei de-a șaptea trâmbițe și-a încheiat lucrarea asupra poporului lui Dumnezeu și este pe punctul de a încheia chiar acea lucrare asupra lucrătorilor din ceasul al unsprezecelea. A șaptea trâmbiță reprezintă ispășirea, unirea Dumnezeirii cu omenirea care are loc atunci când Isus Își înalță împărăția slavei Sale. Focul acela care s-a coborât la tabernacolul lui Moise și la templul lui Solomon a fost, de asemenea, un foc al judecării pentru fiul lui Aaron, așa cum a fost și pentru David.

În 1 Cronici 21:26, jertfa lui David pe aria lui Arauna/Ornan, în timpul plăgii aduse prin recensământul lui David, a primit răspuns prin foc din cer peste altar, semnând primirea ei și oprind plaga. Plaga Laodiceii se încheie atunci când focul coboară asupra jertfei lui David pentru a opri plaga dependenței sale de puterea și înțelepciunea omenească. Trecerea de la omenesc la Dumnezeiescul omenesc este marcată atunci când ispășirea este împlinită, iar biserica este înălțată ca un steag. În acel moment, în armonie cu templul lui Solomon, slava Domnului a umplut templul, pe măsură ce Dumnezeirea este unită cu omenirea.

Vom continua în articolul următor analiza perioadei Strigătului de la Miezul Noptii, așa cum este reprezentată de ceasul al treilea și al nouălea.

Și după șase zile, Isus i-a luat cu Sine pe Petru, pe Iacov și pe Ioan, fratele lui, și i-a dus deoparte pe un munte înalt. Și S-a schimbat la față înaintea lor; fața Lui a strălucit ca soarele, iar veșmintele Lui s-au făcut albe ca lumina. Și iată că li s-au arătat Moise și Ilie, stând de vorbă cu El.

Atunci Petru a răspuns și I-a zis lui Isus: Doamne, este bine să fim aici; dacă voiești, să facem aici trei colibe: una pentru Tine, una pentru Moise și una pentru Ilie. Pe când încă vorbea el, iată că un nor luminos i-a acoperit cu umbra lui; și iată că un glas din nor a zis: Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea; de El să ascultați.

Când au auzit aceasta, ucenicii au căzut cu fața la pământ și s-au înfricoșat foarte tare. Dar Isus a venit, S-a atins de ei și a zis: „Ridicați-vă și nu vă temeți.”

Iar când și-au ridicat ochii, n-au văzut pe nimeni, decât numai pe Isus. Și pe când se coborau de pe munte, Isus le-a poruncit, zicând: „Să nu spuneți nimănui vedenia, până când Fiul omului va învia din morți.” Matei 17:1–9.